

Ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης Ευγένιος για τα ελπιδοφόρα μηνύματα που φέρνει το Φως της Ανάστασης του Χριστού - Μήνυμα για το Άγιον Πάσχα 2025

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Κρήτης](#)

Για το κάλεσμα που απευθύνει η Εκκλησία να βιώσουμε ως «γιορτή τήν αναστάσιμη έμπειρία» καθώς και για τα ελπιδοφόρα μηνύματα που φέρνει το Φως της [Ανάστασης](#) του Χριστού κάνει λόγο, μεταξύ άλλων, μέσα από το φετινό Πασχάλιο Μήνυμα ο [Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ευγένιος](#).

«Νά βιώσουμε ως γιορτή τήν αναστάσιμη έμπειρία, καί δι' αὐτῆς νά συνειδητοποιήσουμε τό μυστήριο τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τοῦ τελικοῦ

προορισμοῦ μας. Συγχρόνως μᾶς ἐμπνέει νά γίνουμε ζωηφόρα κύτταρα τῆς κοινωνίας, μέ διαρκῇ ἀγῶνα γιά τήν προσωπική μας ἱεροπρέπεια καί τήν ἀξιοπρέπεια ὅσων συνανθρώπων μας δοκιμάζονται καί ἀδικοῦνται. Σέ ἕνα κόσμο πού ἐξακολουθεῖ νά σπαράσσεται ἀπό θανατηφόρες ἐχθρότητες καί ἀναλγησία, ἀπό μισάνθρωπες ἀδελφοκτονίες, τό μήνυμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ ἔρχεται νά μᾶς ὑπενθυμίσει πῶς δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα. Ἔρχεται νά μᾶς καλέσει νά χαροῦμε τήν ἀπελευθέρωσή μας ἀπό τά δεσμά τοῦ ὑπαρξιακοῦ μας θανάτου», ἐπισημαίνει χαρακτηριστικά.

Αναλυτικά το Μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Ευγενίου για το Ἅγιον Πάσχα 2025:

Πρός

Τόν Ἱερό Κλῆρο, τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες

καί τόν εὐσεβῆ λαό τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης.

Ἀγαπητά μου μέλη τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας,

«Τῇ Ἀγίᾳ καί Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα αὐτήν τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Λίγο πρίν, «τῷ Ἀγίῳ καί Μεγάλῳ Σαββάτῳ», ἡ «Ζωή ἐν τάφῳ κατετέθη», καί «ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι» τήν Ἐκείνου. «Ἀλλά (ὁ Χριστός) τριήμερος ἀνέστη» καί τό ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι ὅτι «ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο». Ὁ Ἀρχηγός τῆς Ζωῆς δέν ἦταν δυνατόν νά κρατηθεῖ ἀπό τό θάνατο. Μέ τό θάνατό Του νίκησε τό θάνατό μας καί ἡ Ἀνάστασή Του ἔφερε τήν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου, ὅλων ἐμᾶς.

Γι' αὐτό καί ἡ ἡμέρα αὐτή εἶναι ἡμέρα χαρᾶς καί πνευματικῆς εὐφροσύνης. Ἄν μπορούμε μέ καθαρές τίς αἰσθήσεις νά δοῦμε τόν Ἀναστάντα νά λέγει στόν καθένα μας προσωπικά τό «χαῖρε» καί στήν Ἐκκλησιαστική μας κοινότητα τό «χαίρετε», τότε κατανοοῦμε πῶς μπορούμε νά σταθοῦμε μπροστά στό Φῶς τῆς Ἀνάστασης, νά αἰσθανθοῦμε τήν ἐλπίδα της, νά λύσουμε κάθε δεσμό μέ τήν ἁμαρτία καί νά πληρωθεῖ ἡ ὑπαρξή μας ἀπό τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν» μέ τό πασχαλινό φῶς τῆς ἀγάπης καὶ «ἀλλήλους περιπτύξωμεθα· ...καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει», ὅπως λέγει ὁ ὕμνος πού ἐπαναλαμβάνει τά λόγια τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος τονίζει: «τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, καὶ μὴ ὅτι τοῖς δι' ἀγάπην τι πεποιηκόσιν, ἢ πεπονθόσι· (ἐκείνους πού μᾶς μισοῦν, ὅχι μόνο ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπό ἀγάπη μᾶς ἔχουν εὐεργετήσει ἢ ἔχουν εὐεργετηθεῖ ἀπό ἐμᾶς). (PG 35, 397).

Χωρίς τὴν Ἀνάσταση δέν ζοῦμε, ἀκόμη καὶ ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἐλλιπής, ἴσως καὶ μὴ εἰλικρινής, ἀφοῦ συχνά μετατρέπεται σέ ὠφελιμιστική διαδικασία. Ἡ δύναμη τῆς Ἀναστάσεως νικᾷ κάθε μορφή μίσους καὶ ἐμπάθειας, χαρίζοντάς μας τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία. Καὶ ἡ ὑπαρξή μας ὡς μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ νοηματοδοτεῖται μόνο μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν προϋπόθεση πού μᾶς ἄφησε ὡς «ἐντολήν καινὴν». «Ἀπὸ αὐτό θά σᾶς γνωρίζουν ὅτι εἴστε μαθητές μου», ἐάν «ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις».

Ἄν ἔτσι πράττομε, ἂν ἔτσι πιστεύομε καὶ λειτουργοῦμε, δέν μένουν ἀμφιβολίες γιὰ τὴ σωτηρία μας, οὔτε ὑπάρχουν σκοτεινὰ σημεῖα γιὰ τὸν ἐσχατολογικό μας προορισμό, γιὰ τό προσωπικό μας Πάσχα, τὴ δική μας διάβαση ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.

Γι' αὐτό χαιρόμαστε, καὶ τά πρόσωπά μας εἶναι ὀλοφώτεινα. Γιατί Φῶς ἐκ τοῦ Ἄνεσπερου Φωτός διαχέει ἀπόψε τίς καρδιές μας, Φῶς Χριστοῦ, Φῶς ἀγάπης, «φαίνει πᾶσι»· καὶ ἐν Αὐτῷ «σκοτία οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α' Ἰωάν. α', 5).

Γι' αὐτό δέν αἰσθανόμαστε μόνοι, ἀφοῦ ἀκλόνητη παραμένει ἡ βεβαιότητα, ὅτι «ὁ θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς» εἶναι «μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματ. κη', 20). Ἡ αἴσθησις τῆς παρουσίας Του στηρίζει διαρκῶς τό βηματισμό μας, ὁ Ἀναστάς εἶναι κοντά μας καὶ μαζί μας, στό μόχθο καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς καθημερινότητάς μας. Καὶ γίνεται ἄγκυρα στή θάλασσα τοῦ βίου μας καὶ ἀπαντοχὴ στό συχνά τρικυμισμένο πέλαγος τῆς ζωῆς μας.

Μέ αὐτὴν τὴν πίστη πορευόμαστε. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό κέντρο τῆς Ὁρθόδοξης Πίστεως μας καὶ τὴ ζοῦμε μέ αὐτές τίς προοπτικές. Χωρίς τὴν Ἀνάσταση ἡ πίστη μας εἶναι «κενὴ» (Α' Κορ. ιε', 14), κενό καὶ τό κήρυγμά μας κατὰ τὸν Ἀπόστολο, κενὴ καὶ ἡ ζωὴ μας, ἄδεια δηλαδή. Μέ τὴν Ἀνάσταση γίνεται καινὴ, μέ «αι», καινούργια δηλαδή, ὀλοκαίνουργια.

Αὐτό μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν εὐφρόσυνη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. Νά βιώσουμε ὡς γιορτὴ τὴν ἀναστάσιμη ἐμπειρία, καὶ δι' αὐτῆς νά συνειδητοποιήσουμε τό μυστήριό τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τοῦ τελικοῦ προορισμοῦ μας.

Συγχρόνως μᾶς ἐμπνέει νά γίνομε ζωηφόρα κύτταρα τῆς κοινωνίας, μέ διαρκῆ ἀγῶνα γιά τήν προσωπική μας ἱεροπρέπεια καί τήν ἀξιοπρέπεια ὅσων συνανθρώπων μας δοκιμάζονται καί ἀδικοῦνται. Σέ ἕνα κόσμο πού ἐξακολουθεῖ νά σπαράσσεται ἀπό θανατηφόρες ἐχθρότητες καί ἀναλγησία, ἀπό μισάνθρωπες ἀδελφοκτονίες, τό μήνυμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ ἔρχεται νά μᾶς ὑπενθυμίσει πῶς δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα.

Ἐρχεται νά μᾶς καλέσει νά χαροῦμε τήν ἀπελευθέρωσή μας ἀπό τά δεσμά τοῦ ὑπαρξιακοῦ μας θανάτου.

Ἐρχεται νά διακηρύξει τή νίκη τῆς ζωῆς κατὰ τῶν φθοροποιῶν παθῶν, ὥστε νά ἐνισχύεται ἡ ὁμόνοια, ἡ καταλλαγή, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐνότητα, ἡ ἀρμονική συνύπαρξη ὅλων «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν» (Ρωμ. ιδ',15).

Ἐρχεται νά γίνει, ὅπως ἔγραψε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, [...] ἀναζώωσις καί ἀνάπλασις καί πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις», δηλαδή ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ξαναζωντανεμα τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἀναδη-μι-ουργία της, ἐπιστροφή στή νεότητα τοῦ παραδείσου. (PG 151, 235D – 248C).

Μακάριοι ὅσοι κατορθώνουν νά ζοῦν ἔτσι τήν Ἀνάσταση καί προβάλλουν ἀντίσταση, μέ τόν λόγο καί τή ζωή τους, στίς βαρβαρότητες καί τίς κακοποιήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, σέ ὅ,τι τό εὐτελίζει, σέ ὅ,τι τό αἰχμαλωτίζει σέ τεχνητές ἀνάγκες καί ψευδοχαρές.

Μακάριοι ὅσοι λειτουργοῦν ἀναστάσιμα, ἀμβλύνοντας διχασμούς, ἀντιθέσεις, ἐχθρότητες, καλλιεργώντας τή συμφιλίωση, τήν εἰρήνη, τήν κοινωνική συνοχή. Εὐλογημένοι ὅσοι ἐμπνέονται ἀπό τή συγγνώμη, ἡ ὁποία ἀνέτειλε ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ καί τήν παρέχουν σέ ὅσους τούς πληγώνουν, τούς παραθεωροῦν, τούς σταυρώνουν. Εὐλογημένοι ὅσοι ἀγαποῦν καί συγχωροῦν, ὅσοι μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀνασταίνονται καί ἀνασταίνουν.

Ἄς ἔχομε στήν καρδιά μας τό Ἀναστάσιμο τοῦτο Εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγάπης καί ἄς ἀπαλύνουμε τόν πόνο τῆς κοινωνίας μας μέ τή δική μας ταπείνωση, ὡς ἀπάντηση στήν ἐγωϊστική αὐτοθέωση πού ὑψώνει τείχη ἀνάμεσά μας καί μέ τή δική μας θυσιαστική ἀγάπη, ὅπως ἔκανε Πρῶτος καί μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός μας.

Εὐχομαι πατρικά νά λάβομε αὐτό τό μήνυμα καί νά τό κάνομε πράξη καί ἔτσι ἡ εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ νά πλημμυρίσει τή ζωή μας, ἡ χαρὰ καί ἡ εἰρήνη Του νά εἰσέλθουν στίς καρδιές μας καί τό Φῶς Του, τό φῶς τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μας, νά φωτίζει τό δρόμο τῆς ζωῆς μας.

Χριστός Ἀνέστη! Χριστός, τό Ἀληθινό Φῶς, ἡ μόνη Ἐλπίδα, ἡ ὄντως Ἐλευθερία, ἡ αἰώνια Ζωή τοῦ κόσμου Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριός μας, γιά ἐμᾶς Ἀνέστη ὁ Κύριός μας.

Συσταυρωμένοι ἀδελφοί καί παιδιά μου, καλή συνανάσταση καί ἐφέτος καί γιά πάντα.

Μέ πατρικές εὐχές

καί τήν ἀγάπη τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Κρήτης Εὐγένιος